

ELS GRANS RECITADORS

Des de sempre ha existit la figura del que deixa la seva veu per expressar els sentiments, idees o raonaments aliens.

Els joglars, durant lustres, van fer arribar a tots els racons les mostres més belles de la lírica. El muetzi desgrana l'oració des del minaret. En els pobles, avui dia encara els nuncis fan de diari parlat o transmeten els bans de l'ajuntament local. Els anys trenta/quaranta es van fer famosos els parladors, personatges curiosos capaços de xerrar, durant hores i hores, de tot el que és diví i humà, fruit de la seva collita o de la collita d'altri. Les veus dels artistes més famosos del cinema han estat doblades a les llengües autòctones per professionals del mitjà. En la política existeix la figura del portaveu que, tal com indica el nom, porta la veu cantant del govern o del partit, amb més o menys sort...

Recordo, com a fet anecdòtic, aquell laringectomitzat que portava el meu germà a futbol per animar a crits el seu equip i en nom seu, o a esgargamellar-se amb impropis contra l'equip rival i contra l'àrbitre, per suposat.

Amb tot, aquestes respectables professions, si exceptuem l'anècdota, no han tingut cabuda en el món de la ciència. Al científic, l'investigador, se'l disculpava la mancança d'una oratòria brillant, perquè el que importava era la qualitat del pensament que desenvolupava.

Avui, però, és freqüent la figura del *gran recitador*, la d'aquell dejú d'idees pròpies però expositor brillant de les dels altres. La, en general, escassa vocació per la lectura i el pobre domini idiomàtic de molts fa extremadament fàcil passejar sota el braç, per fòrums i tribunes, l'obra d'altres com si fos pròpia.

Tremenda estafa al rigor científic i a la propietat intel·lectual, la d'aquests nous *recitadors* que han aparegut en ell, fins ara, respectat i respectable món de la Ciència.

J.G.

LOS GRANDES RECITADORES

Desde siempre ha existido la figura del que presta su voz para expresar los sentimientos, ideas o razonamientos ajenos.

Los juglares, durante lustros, llevaron a todo los rincones las más bellas muestras de la lírica. El almuédano o almuecín desgrana la oración desde el alminar. En los pueblos todavía ahora, los pregoneros hacen las veces de periódico hablado o transmiten los bandos del ayuntamiento local. En los años treinta/cuarenta, se hicieron famosos los charlistas, curiosos personajes capaces de hablar, durante horas, de todo lo divino y lo humano, fruto de su cosecha o de cosecha ajena. Las voces de los más famosos artistas del cine han sido dobladas a las lenguas autóctonas por profesionales del medio. En la política existe la figura del portavoz que, como su nombre indica, lleva la voz cantante del gobierno o del partido, con mejor o peor suerte..

Recuerdo como hecho anecdótico, aquel laringectomizado que llevaba a mi hermano al fútbol para animar a gritos a su equipo y en su nombre, o a desgañitarse en improperios contra el equipo rival y contra el árbitro por supuesto.

Sin embargo, estas respetables profesiones, si exceptuamos la anécdota, no han tenido cabida en el mundo de la ciencia. Al científico, al investigador, se le disculpaba la carencia de una brillante oratoria, porque lo que importaba era la calidad del pensamiento que desarrollaba.

Pero hoy es frecuente la figura del *gran recitador*, la de aquel ayuno de ideas propias pero brillante expositor de las de los demás. La, en general, escasa vocación por la lectura y el pobre dominio idiomático de muchos, hace extremadamente fácil pasear bajo el brazo, por foros y tribunas, la obra de otros como si fuera propia.

Tremenda estafa al rigor científico y a la propiedad intelectual, la de estos nuevos *recitadores* que han hecho aparición en él, hasta ahora, respetado y respetable mundo de la Ciencia.

J.G.

